

Sygn. akt IV U 1597/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewski vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2020 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **B. Ś.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30.04.2019 r. Nr (...)

o przyznanie prawa do renty w związku z chorobą zawodową

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni B. Ś. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową poczynając od dnia 28.02.2019 r. na stałe.

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 1597/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 30.04.2019 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawczyni B. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 23.04.2019 r. stwierdziła, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni B. Ś. wniosła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu podała, że badanie komisji nie miało związku z chorobą zawodową i nabytymi z tego powodu dolegliwościami. Według odwołującej się, podważono w ten sposób rzeczowo przeprowadzone badanie przeprowadzone przez lekarza medycyny pracy. Nie rozpatrzono wniosku odwołującej się w sprawie uszczerbku na zdrowiu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

Wnioskodawczyni B. Ś., urodzona (...), z zawodu nauczyciel, pracę wykonywała jako nauczyciel gry na flecie w szkole muzycznej, wnioskiem złożonym organowi rentowemu 28.02.2019 r. ubiegała się o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Orzeczeniem z 08.04.2019 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

W związku z wniesionym sprzeciwem, komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 23.04.2019 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt organu rentowego.

Decyzją z 12.11.2019 r., znak: (...), pozwany przyznał odwołującej się jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem choroby zawodowej. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 23.10.2019 r. ustalił, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 20%.

Dowód: decyzja z 12.11.2019 r., k. 13 akt sąd.

Decyzją z 28.01.2019 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w K. stwierdził u wnioskodawczyni chorobę zawodową – przewlekłe choroby narządu głosu spowodowane nadmiernym wysiłkiem głosowym trwającym co najmniej 15 lat: niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią.

Dowód: decyzja z 28.01.2019 r., k. 6-7v akt rentowych wnioskodawczyni.

U wnioskodawczyni rozpoznano:

- niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią;
- zaburzenia czynnościowe krtani;
- guzki głosowe i wtórny przerost fałdów głosowych;
- przewlekły podsychnięty, częściowo zanikowy nieżyt błony śluzowej nosa i gardła.

Wnioskodawczyni wskutek choroby zawodowej narządu głosu jest częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w K. z 28.01.2019 r. Niezdolność ta istnieje od dnia złożenia wniosku na stałe.

W aktualnie wykonanym badaniu wideostroboskopowym krtani stwierdza się brak pełnego zwarcia fonacyjnego w części międzybłoniastej szpary głośni z towarzyszącą dysfonią – chrypką, co potwierdza stwierdzoną decyzją Powiatowego Inspektora Sanitarnego w K. z 28.01.2019 r. chorobę zawodową spowodowaną nadmiernym wysiłkiem głosowym pod postacią: niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią. Głos wnioskodawczyni jest nadal zaburzony, pomimo że od września 2018 r. już nie pracuje: ochrypli, matowy, słaby, obniżony, o zawężonej skali, tworzony z wysiłkiem. Stopień zaawansowania zmian w krtani spowodowanych chorobą zawodową jest na tyle duży, że wnioskodawczyni nie spełnia obecnie kryteriów zdrowotnych do pełnoetatowej pracy wymagającej wzmożonego (nadmiernego) wysiłku głosowego. Choroba zawodowa jest istotną przyczyną częściowej niezdolności wnioskodawczyni do pracy. Stwierdzone zaburzenia funkcji fonacyjnej krtani i zgłaszane przez wnioskodawczynię dolegliwości są dodatkowo spowodowane także schorzeniami, które nie są wymienione na liście chorób zawodowych jako następstwo nadmiernego wysiłku głosowego: głównie zaburzeniami czynnościowymi krtani spowodowanymi nieprawidłową emisją głosu, przewlekłym podsychniętym nieżytem błony śluzowej nosa, gardła i krtani, okresowo zaostrzającym się. W trakcie obecnego badania dają się także zauważyć na strunach głosowych brzeżne zmiany przerostowo-obrzękowe i guzki głosowe, które już wcześniej obserwowano w czerwcu 2015 r. i w kwietniu 2016 r.

Aktualna ocena funkcji fonacyjnej krtani nie pozwala na realną możliwość poprawy na skutek dalszego leczenia czy rehabilitacji, brak jest także pozytywnych rokowań co do możliwości, w realnym dającym się sprecyzować przedziale czasowym, odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu zawodowym do równoważnego poziomu.

Dowód: opinia biegłej sądowej lekarza otolaryngologa – foniatry,

k. 27-30 akt sąd.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje.

Odwołanie wnioskodawczynie okazało się zasadne.

Przedmiotem sporu było ustalenie, czy wnioskodawczynie jest osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1205) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 tej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 58 ustawy z 30.10.2002 r., w zakresie nieuregulowanym ustawą, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wobec powyższego, renta na podstawie ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jest świadczeniem przysługującym w związku z utratą (całkowitą lub częściową) zdolności do samodzielnego uzyskiwania środków utrzymania.

Nabycie prawa do tego świadczenia wiąże się z niezdolnością do pracy, definiowaną w art. 12 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, jako utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Niezdolność ta może być całkowita lub częściowa, przy czym niezdolna do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ustawy).

W świetle przedstawionych powyżej przepisów, jak i zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w ocenie sądu, rozpoznana u wnioskodawczynie choroba zawodowa – przewlekłe choroby narządu głosu spowodowane nadmiernym wysiłkiem głosowym trwającym co najmniej 15 lat: niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią – jest podstawą do orzeczenia o częściowej niezdolności do pracy.

Tak o stanie zdrowia ubezpieczonej – w kontekście jej zdolności do pracy – wypowiedziała się biegła sądowa lekarz otolaryngolog – foniatra, a więc specjalistka właściwa dla dolegliwości zgłaszanych przez wnioskodawczynię.

Ocena bowiem stanu zdrowia wnioskodawcy w kontekście jego zdolności do pracy – wymaga wiadomości specjalnych i z reguły nie jest możliwa do dokonania samodzielnie przez sąd (tak SN w wyroku z 27.10.2005 r., sygn. akt I UK 356/04).

W tym zakresie sąd skorzystał z opinii biegłej i nie znajdując podstaw do jej podważenia, w całości oparł się na ustaleniach biegłej.

Biegła zebrała wywiad i osobiście zbadała wnioskodawczynię, w tym wykonała badanie wideostroboskopowe krtani oraz zapoznała się z dokumentacją zawartą w aktach sprawy i dostarczoną w dniu badania.

Uwzględniając wyniki tych czynności, biegła uznała, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową na okres powyżej 5 lat, a uwzględniając wiek wnioskodawczyni, zakres i stopień naruszenia sprawności jej organizmu – praktycznie na stałe.

Sąd przychylił się w całości do powyższych ustaleń biegłej. Opinia została bowiem sporządzona na podstawie wywiadu, badania przedmiotowego, analizy dokumentacji medycznej, z uwzględnieniem kwalifikacji zawodowych wnioskodawczyni. Opinia ta jest, w ocenie sądu, opinią jednoznaczną, rzetelną i pełną.

Mając powyższe na względzie, sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy, tym bardziej że biegła otolaryngolog – foniatra nie uznała za konieczne, by powoływać biegłego lekarza innej specjalności.

Należy podkreślić, że pozwany organ rentowy, po zapoznaniu się z opinią biegłej, nie wniósł zastrzeżeń do tej opinii, wnosząc o wydanie orzeczenia zgodnie z wynikami postępowania dowodowego (k. 46 akt sąd.).

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w wyroku.